

Ἡ ΦΙΛΟΣΤΟΡΓΟΣ ΜΗΤΗΡ.

« Ἄκουε υἱὲ παιδείαν πατρός σου καὶ μὴ ἀπόσῃ θεομῶς μητρὸς σου· στέφανον γὰρ χαρίτων ἐξῆς τῆς κυρυφῆς, καὶ κλειὸν χρύσεον περισφραγισμένον.»
Παροιμία Σικελιωτῶν.

Ἐκδίδεται κατὰ Περσπύτην ὑπὸ Μ. Α. Σουκκινῆ ὁμόφρον.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΘΝΙΑ ΠΡΟΪΑΝΕΡΓΕΙΑ

Ἐν Ἀθήναις	δραχ. 6.
Ἐν ταῖς Ἐπαρχίαις	» 7.
Ἐν τῇ Ἀλλοδαπῇ	» 10.

Αἱ συνδρομαὶ γίνονται.

- Ἐν Ἀθήναις παρὰ τῶ Ταχυδρομείῳ.
- Ἐν ταῖς Ἐπαρχίαις παρὰ τοῖς ΚΚ. ταχ. Ἐπιστάταις.
- Ἐν τῇ Ἀλλοδαπῇ παρὰ τοῖς Ἑλληνικοῖς Ταχυδρομείοις καὶ ἐν ἄλλοῖσι τούτων παρὰ τοῖς ΚΚ. Προξένοις.

Ο ΚΑΤΑΚΛΥΣΜΟΣ.

Μεταξύ τῶν υἱῶν, τοὺς ὁποίους ἐγέννησεν ὁ Ἄδὰμ μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Ἄβελ, ὑπῆρξε καὶ ὁ Σήθ, ὅστις ἐφάνη ἀνώτερος ἀπὸ ὅλους τοὺς ἀδελφούς του διὰ τὰς ἀρετὰς καὶ διὰ τὸ βαθύ του σέβας, μὲ τὸ ὁποῖον ἐδείκνυε τὴν ταπεινώσιν τῆς καρδίας του καὶ προσέφερε τὰς θυσίας του. Οἱ ἀπόγονοί του τὸν ἐμιμήθησαν, καὶ ἐφύλαξαν τοιοῦτοτρόπως τὴν ὀρησκείαν τοῦ Ἄδὰμ καὶ τοῦ Ἄβελ. Μάλιστα δὲ τούτου τοῦ Σήθ εἷς υἱὸς ὀνομαζόμενος Ἐνῶς διώρισε καὶ τελετὰς διὰ τὸ δειξῆ δημοσίως εἰς τὸν Δημιουργὸν τὴν ἀγάπην του, τὸ σέβας του καὶ τὴν εὐγνωμοσύνην του.

Οἱ ἀπόγονοι ὁμοίως τοῦ Κάιν, τὸ ἐναντίον, (διότι καὶ ὁ Κάιν, ἐν τῇ ἀθλιότητί του εἶχεν ἐπίσης τέκνα), ἐπραττον παντὸς εἶδους ἀμαρτίας. Ἐλησμόνησαν τὸν Θεόν, καὶ αἱ θεαίαι του ἐντολαὶ ἐξέλιπον ἐξ ὀλοκλήρου ἀπὸ τὸν νοῦν των, καὶ ἔπαυσαν ἐντελῶς νὰ τοῦ ἀποδίδωσι τὴν κατὰ χρέος λατρείαν, τὴν ὁποίαν ὅλοι οἱ ἄνθρωποι χρεωστοῦσι ν' ἀποδίδωσιν εἰς ἐκεῖνον, ὅστις τοὺς ἔβαλεν εἰς τὸν κόσμον διὰ νὰ τὸν γνωρίζωσι καὶ νὰ τὸν ἀγαπῶσιν.

Ὁ Ἄδὰμ ἀφοῦ ἐζήσεν ἐννεακόσια τριάκοντα ἔτη ἀπέθανε· καὶ βλέπω ἐκ τούτου παιδία μου, πόσῃ ἐκπληξίν σὰς προξενεῖ τόσον μακρὰ ζωὴ· ἀλλ' ὁ Θεὸς ἠθέλησεν ὥστε οἱ πρῶτοι ἄνθρωποι νὰ ζῶσι πολλὰ ἔτη, διὰ νὰ δυνηθῶσι τοιοῦτοτρόπως νὰ φυλάξωσιν ἀπὸ ἡλικίας εἰς ἡλικίαν τὴν ἐνθύμησιν ὄλων τῶν συμβάντων, τὰ ὁποῖα συνέβησαν ἀπὸ τῆς δημιουργίας τοῦ κόσμου. Αὐτοὶ δὲ οἱ ἀρχαῖοι πατέρες, ἢ ἀρχηγοὶ τῶν οἰκογενειῶν ὀνομαζόμενοι ΠΑΤΡΙΑΡΧΑΙ, οἱ ὅποιοι εὐχαριστοῦντο νὰ διηγῶνται εἰς τοὺς υἱούς των ὅσα αὐτοὶ εἶδον κατὰ τὴν νεότητά των καὶ ὅσα εἶχον

μάθει ἀπ' αὐτὸν τὸν Θεόν. Διὰ μόνου δὲ τοῦ τρόπου τούτου ἐφυλάχθησαν εἰς τὴν μνήμην τῶν ἀνθρώπων τὰ συμβάντα ταῦτα καὶ ἡ γνῶσις τοῦ ἀληθινοῦ Θεοῦ μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων. Λοιπὸν τὰ τέκνα τοῦ Ἄδὰμ διηρέθησαν εἰς δύο μεγάλας οἰκογενείας· δηλ. εἰς τὴν οἰκογένειαν τοῦ Κάιν, ἢ ὁποία ἐμιμήθη τὸ παράδειγμα τῆς κακίας του καὶ ἐγένετο καθ' ἐκάστην χειροτέρα, καὶ εἰς τὴν οἰκογένειαν τοῦ Σήθ, ἢ ὁποία ἐμεινε πιστὴ εἰς τὸν Θεόν.

Ἐνόσω οἱ πρῶτοι πατριάρχαι ἔζων, οἱ ἀπόγονοι τοῦ Σήθ ἦσαν καὶ αὐτοὶ ἀγαθοὶ καὶ ἐνάρετοι, διὰ τοῦτο καὶ ὀνομάσθησαν τέκνα τοῦ Θεοῦ· ἀλλ' ἀφοῦ οἱ σεβίασμοι οὗτοι γέροντες ἐξέλιπον ἀπὸ τὸ πρόσωπον τῆς γῆς, οἱ πλεῖστοι τῶν ἀνθρώπων ἐλησμόνηταν ὅσα ὁ Ἄδὰμ εἶχε διηγηθῆ εἰς τοὺς υἱούς του, καὶ ἤρχισαν νὰ παρεκλίνωσιν ἀπὸ τὴν ὁδὸν τοῦ Κυρίου. Συναναστρεφόμενοι δὲ καὶ μὲ τοὺς ἀπογόνους τοῦ Κάιν, ἐμιμήθησαν αὐτούς, καὶ μετ' ὀλίγον ἔγειναν τόσον κακοί, ὥστε μόλις εὐρέθη ἐπὶ τῆς γῆς εἷς μόνος ἄνθρωπος, ὁ ὁποῖος ἠγάπα τὸν Θεὸν καὶ ἐπραττεν ἔργα καλὰ. Ὁ δὲ Θεὸς ἐπειδὴ εἶναι ἅγιος, ἀποστρέφεται τὸ κακόν, καὶ ὡς δίκαιος, πρέπει νὰ τιμωρῆ τὴν κακίαν. Βλέπων λοιπὸν, ὅτι ὅλοι οἱ σοχασμοὶ τῶν ἀνθρώπων ἐσρέφοντο εἰς τὸ κακόν, ἀπεφάσισε νὰ τοὺς ἐξαλείψῃ ἀπὸ τὸ πρόσωπον τῆς γῆς.

Ὁ Νῶε, εἷς τῶν ἀπογόνων τοῦ Σήθ, καὶ ὁ δέκατος πατριάρχης ἀπὸ τοῦ Ἄδὰμ, ἦτο ὁ μόνος δίκαιος καὶ ἀγαθὸς ἄνθρωπος, ὅστις ἔζη τότε μεταξὺ ὄλων τῶν ἀνθρώπων, καὶ εἰς αὐτὸν ὁ Θεὸς ἐφανερώσεν, ὅτι ἀπεφάσισε νὰ ἐξολοθρεύσῃ διὰ παγκοσμίου κατακλυσμοῦ πᾶσαν ψυχὴν ζῶσαν. Ὅθεν τὸν ἐπρόσταξε νὰ κατασκευάσῃ ἀπὸ ξύλα ἐν εἶδος πλοίου ἀρκετὰ μεγάλου διὰ νὰ χωρῆ αὐτὸν μετὰ

της οικογενείας του ὄλης, καὶ ἀνά ἓν ζευγος ἀπὸ πᾶν εἶδος ζῶων, καὶ τροφὰς ἱκανὰς διὰ νὰ τραφῶσιν ἐπὶ ἓν ἔτος.

Ὁ Νῶε ἐπίστευσεν εἰς τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ ἀδιστακτικῶς καὶ ἀνευ ἀναβολῆς ἔκαμιν ὅ,τι τὸν ἐπρόσταξεν· ἀλλ' ὄσῃν ταχύτητα καὶ ἂν κατέβαλε διὰ τὸ ἔργον τοῦτο, τοῦ ἐχρειάσθησαν ἐντούτοις ἑκατὸν εἰκοσιν ἔτη διὰ νὰ κατασκευάσῃ τὴν ΚΙΒΩΤΟΝ· (οὕτως ὀνομάζεται τὸ μέγα τοῦτο πλοῖον.) Ὁ Κύριος ἠθέλησε νὰ δαπανήσῃ τόσα ἔτη ὁ Νῶε εἰς τὴν κατασκευὴν τοῦ ἔργου τούτου, διὰ νὰ δώσῃ καιρὸν εἰς τοὺς ἀνθρώπους νὰ μετανοήσωσι καὶ νὰ τοῦ ζητήσωσι συγχώρησιν διὰ τὰς ἁμαρτίας των· διότι ὡς ἀγαθός, εἶναι ἔτοιμος πάντοτε νὰ συγχωρῇ ἐκείνους, οἵτινες μετανοοῦσιν εὐληκρινῶς διὰ τὰ κακά, τὰ ὁποῖα πράττουσιν.

Ἄλλ' εἰς μάτην ὁ Νῶε εἰδοποίησε τοὺς ἀνθρώπους διὰ τὴν δυστυχίαν, ἣ ὁποία ἐπρόκειτο νὰ ἐπιπέσῃ κατ' αὐτῶν· καὶ ἄλλο δὲν ἔκαμιν παρά νὰ περιπαίξωσι τὸν Νῶε, ὅτε τοὺς ἔλεγε τοῦτο· καὶ ἀντὶ νὰ προσπαθῶσι νὰ ἐξιλεώσωσι τὴν δικαιοσύνην τοῦ Θεοῦ διὰ τὰς ἁμαρτίας των, ἐφαίνοντο, ὅτι καθ' ἑκάστην ἐγίνοντο χειρότεροι.

Τέλος πάντων ὁ προσδιωρισμένος καιρὸς διὰ τὸν κατακλισμὸν ἐφθασε καὶ ὁ Νῶε ἐμβῆκεν εἰς τὴν κιβωτὸν μετὰ τὴν γυναῖκά του, τοὺς τρεῖς υἱοὺς του ΣΗΜ, ΧΑΜ καὶ ΙΑΦΕΘ, καὶ τὰς τρεῖς νύμφας του· ἔμβασε δὲ εἰς τὴν κιβωτὸν καὶ ἀνά ἓν ζευγος ἐκ τῶν ζῶων, καθὼς τὸν προσέταξεν ὁ Θεός. Ἐπειτα ἀφοῦ ἡ κιβωτὸς ἐκλείσθη καλῶς, ὁ Κύριος ἤνοιξε τοὺς καταβάκτας τοῦ οὐρανοῦ καὶ ἐπιπτε βροχὴν τεσσαράκοντα ἡμέρας καὶ τεσσαράκοντα νύκτας τόσον σφοδρά, ὥστε μετ' ὀλίγον ἡ θάλασσα καὶ οἱ ποταμοὶ ἐπλημμύρησαν καὶ τὰ νερά ὑπερέβησαν δεκαπέντε πῆχεις τὰ ὑψηλότερα ὄρη, καὶ δὲν ἔμεινε ζωντανὸς ἐπὶ τῆς

γῆς οὐδεὶς ἀνθρώπος οὐδὲ ζῶων. Ἡ δὲ κιβωτὸς μόνη, πλέουσα ἐπὶ τῶν κυμάτων, περιεφέρετο ἐδῶ καὶ ἐκεῖ ἓν τῶ μέσῳ τῆς γενικῆς καταστροφῆς, καὶ ὁ Νῶε ἐσώθη τοιοῦτοτρόπως μετ' ὄλην του τὴν οικογένειαν. Τοῦτο δὲ τὸ ἀξιολογούμενον συμβάν, τὸ ὁποῖον διετηρήθη εἰς τὴν μνήμην τῶν ἀνθρώπων ἀπὸ αἰῶνος εἰς αἰῶνα, ὀνομάζεται ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΣ ΚΑΤΑΚΛΥΣΜΟΣ, καὶ περὶ αὐτοῦ θὰ ἀναγνώσῃτε εἰς ἄλλα βιβλία καλλίτερα ἀπὸ τὸ φυλλάδιον τοῦτο.

Ἡ γῆ ἦτο ἐξολοκλήρου κατεσκεπασμένη ἀπὸ ὕδατα ἑκατὸν πενήκοντα ἡμέρας, δηλαδὴ πέντε ὀλοκλήρους μηνῶν· μετὰ ταῦτα ὁ Θεὸς ἔστειλε σφοδρὸν ἄνεμον, διὰ τοῦ ὁποῖου τὰ ὕδατα ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἠλαττώθησαν, καὶ μετὰ ἑπτὰ μῆνας ἀπὸ τῆς ἀρχῆς τοῦ κατακλισμοῦ, ἡ κιβωτὸς ἐστάθη ἐπάνω εἰς τὴν κορυφὴν τοῦ ὄρους ΑΡΑΡΑΤ τῆς Ἀρμενίας, τὸ ὁποῖον εἶναι ἓν ἀπὸ τὰ ὑψηλότερα ὄρη τῆς Ἀσίας. Τέλος πάντων τὸν ἐνδέκατον μῆνα ὁ Νῶε ἤνοιξε τὴν κιβωτὸν καὶ ἐξαπέστειλε τὸν κόρακα, ὁ ὁποῖος δὲν ἐπανῆλθε πλέον. Μετὰ ἑπτὰ ἡμέρας ὁ πατριάρχης ἐξαπέστειλε τὴν περιστέραν, ἣ ὁποία μετ' ὀλίγον ἐπέστρεψεν εἰς τὴν κιβωτὸν, διότι δὲν εὔρε τόπον νὰ πατήσῃ· μετὰ δὲ ἄλλας ἑπτὰ ἡμέρας ἐπεμφε πάλιν τὴν ἰδίαν περιστέραν, ἣ ὁποία ἐπέστρεψε κρατοῦσα εἰς τὸ ῥάμφος τῆς κλάδον ἐλαίας, διὰ τοῦ ὁποῖου ἐκατάλαβεν ὁ Νῶε, ὅτι τὰ ὕδατα δὲν ἐσκέπαζον ἐντελῶς τὴν ἐπιφάνειαν τῆς γῆς. Τότε ὁ πατριάρχης κατὰ προσταγὴν τοῦ Θεοῦ ἐξῆλθε τῆς κιβωτοῦ μετ' ὄλην του τὴν οικογένειαν, καὶ ἀπέλυσε ὅλα τὰ ζῶα, τὰ ὁποῖα ἐκράτει κεκλεισμένα σχεδὸν ἓν ἔτος εἰς τὴν κιβωτὸν.

Ἡ πρώτη ἐργασία τοῦ Νῶε, ἀφοῦ ἐξῆλθεν ἐκ τῆς κιβωτοῦ, ἦτο νὰ κτίσῃ θυσιαστήριον, ἐπὶ τοῦ ὁποῖου ἐπρόσε

φερε θυσίαν εἰς τὸν Θεὸν διὰ νὰ δείξῃ τὴν εὐγνωμοσύνην σου, διότι τὸν ἔσωσεν ἀπὸ τὸν κατακλυσμὸν. Ὁ Θεὸς ἐδέχθη τὴν θυσίαν τοῦ Νῶε καὶ τοῦ ἀπηύθυνε τοὺς ἐνθαρρυντικούς τούτους λόγους.

«Εἰς τὸ ἐξῆς δὲν θὰ καταστρέψω τοὺς ἀνθρώπους μὲ κατακλυσμὸν, ὡς ἔκαμα τώρα· καὶ ὡς σημεῖον τῆς διαθήκης, τὴν ὁποίαν κάμνω μετὰ σοῦ, καὶ μὲ τοὺς ἀπογόνους σου, οἱ ὅποιοι θὰ πληθυνθῶσιν ὡς τὴν ἄμμον τῆς θαλάσσης καὶ τὰ ἄστρα τοῦ οὐρανοῦ, βάλλω τὸ τόξον μου εἰς τὰς νεφέλλας, διὰ νὰ τὸ βλέπητε καὶ ἐνθυμησθε τὴν διαθήκην μου ταύτην.»

Αὐτὸ τὸ θαυμάσιον τόξον, παιδιά μου, τὸ ὁποῖον ὁ Θεὸς ἔθεσεν ὡς σημεῖον τῆς συμφωνίας του μετὰ τῶν ἀνθρώπων δὲν εἶναι ἄλλο, παρὰ τὸ οὐράνιον τόξον ἢ ἡ ἴρις, τὸ ὁποῖον σχηματίζεται εἰς τὰ νέφη, δταν, μετὰ μίαν μεγάλην βροχὴν, αἱ ἀκτῖνες τοῦ ἡλίου ἀρχίζωσι νὰ διασχίζωσι τὰ νέφη διὰ νὰ φθάσωσιν ἕως εἰς ἡμᾶς. Ὅταν μεγαλώσῃτε καὶ μάθητε περισσότερο, θὰ καταλάβητε εὐκόλως τὴν αἰτίαν, ἐκ τῆς ὁποίας χρωματίζεται αὐτὸ τὸ οὐράνιον τόξον μὲ τόσα ὠραῖα καὶ λαμπρὰ χρώματα. Τότε θαυμάζοντες ἐν τῶν λαμπροτέρων φαινομένων τῆς φύσεως, θὰ ἐνθυμηθῆτε τὴν ἱστορίαν τοῦ Νῶε, καὶ τὴν ἀσθηρὰν δικαιοσύνην τοῦ Θεοῦ πρὸς τοὺς κακοὺς, ἔτι δὲ καὶ τὴν αἰωνίαν ἀγαθότητά του πρὸς ἐκείνους, οἱ ὅποιοι ὑπακούουσιν εἰς τὰς ἐντολάς του.

Ο ΚΥΡΙΟΣ ΑΛΤΕΜΟΝΤΗΣ ΕΚΘΕΤΕΙ ΕΙΣ ΤΟΝ ΠΑΥΛΟΝ
ΠΟΙΑ ΕΙΝΑΙ ΤΑ ΚΑΘΗΚΟΝΤΑ ΤΟΥ ΜΑΘΗΤΟΥ
ΤΕΧΝΗΣ ΤΙΝΟΣ.

Μικρὲ μου Παῦλε, τὰ καλὰ σου αἰσθήματα, τὰ ὁποῖα

μοῦ φαναρώνεις εἰς τὴν ἐπιστολήν σου, μὲ ἔκαμαν νὰ συλλάβω καλὴν ἰδέαν περὶ σοῦ καὶ εὐχομαι νὰ τὰ διατηρήσης πάντοτε εἰς τὴν καρδίαν σου. Ὅθεν εὐχαρίστως θέλω σοῦ διαγράψαι τὸν τρόπον, κατὰ τὸν ὁποῖον πρέπει νὰ φέρηται ὁ μαθητευόμενος. Λοιπὸν ἀνάγνωστον μετὰ προσοχῆς.

Ὁ κύριος, εἰς τὸν ὁποῖον οἱ γονεῖς σου σὲ παραδίδουσι, μέλλει νὰ ἀντικαταστήσῃ αὐτοὺς ἐνὸσφ· διαρκεῖ τὸ σπουδαῖον ἔργον τῆς μαθητείας σου· αὐτὸς θὰ σὲ κάμῃ καλὸν τεχνίτην διὰ νὰ κερδίῃς ἐντίμως τὰ πρὸς τὸ ζῆν.

Λοιπὸν, χρωσταις πρῶτον νὰ σέβῃσαι αὐτὸν παρὰ πολὺ, διότι κατέχει τὸν τόπον τοῦ πατρός σου καὶ τῆς μητρός σου, ἐνῶ ἐκεῖνοι εἶναι μακρὰν ἀπὸ σέ, καὶ δεύτερον νὰ ἦσαι ἐντελῶς ἀφωσιωμένος εἰς αὐτόν, διότι ἀπ' αὐτὸν θὰ μάθῃς τὸ ἐπάγγελμα, διὰ τοῦ ὁποίου θ' ἀπολαμβάνῃς ἀνεξάρτητον καὶ ἐντιμον βίον.

Καὶ τὸ μὲν σέβας δὲν συνίσταται μόνον εἰς τὸ ἐξωτερικὸν φέριμον καὶ εἰς τὰ κινήματα τοῦ σώματος, οὐδὲ εἰς τοὺς περιποιητικούς λόγους· ἀλλὰ συνίσταται εἰς τὰ καλὰ αἰσθήματα, τὰ ὁποῖα ἔχει τις δι' ἓνα ἄνθρωπον· διότι ὅπως αἰσθάνεται ἡ καρδία σου, οὕτω καὶ συλλογίζεσαι· καὶ ἂν σκεφθῇς καλῶς, καλὰ θὰ πράξῃς, εἰάν δὲ κακῶς θὰ πράξῃς κακά.

Ἡ δὲ ἀφοσίωσις συνίσταται εἰς τὸ νὰ ἔχῃς ἐνθερμον ζῆλον καὶ εἰλικρίνειαν διὰ νὰ πράττῃς πᾶν ὅ,τι δύναται νὰ φανῇ ὠφέλιμον εἰς τὸν εὐεργέτην σου, ἔτι δὲ νὰ καταβάλλῃς πᾶσαν θυσίαν ἐκουσίως πρὸς ἐκπλήρωσιν τοῦ καθήκοντος τούτου, καὶ ἐπομένως νὰ ὑποχρεώῃς καὶ νὰ εὐχαριστῇς τὸν κύριόν σου.

Ἐνῶ ἐμβαίνεις εἰς τὴν οἰκογένειαν ταύτην, μὴ ἔλπιζε· ὅτι θὰ εὐρῆς τὴν συγκατάβασιν, τὴν πολλακίς ἴσως καὶ

ὕπερβολικὴν, τὴν ἑποῖαν εὐρεῖται εἰς τὴν οἰκίαν σου· θὰ φέρωνται πρὸς σὲ αὐστηρῶς, δὲν θὰ σοῦ παραβλέπωσι τίποτε, καὶ διὰ τοῦ τρόπου τούτου θὰ σὲ ὠφελήσῃσι μεγάλως. Λοιπὸν εἶναι καλὸν νὰ ξενιτεύωνται τὰ παιδιὰ· διότι διατρίβοντα εἰς τὴν ξενιτείαν δὲν εὐρίσκουσι τὰς περιποιήσεις τῆς οἰκίας των, καὶ ἐπομένως γυμναζόμενα εἰς τὴν σκληραγωγίαν καὶ καρτερίαν, θὰ μάθωσι νὰ ζῶσι τὸ ὑπόλοιπον τῆς ζωῆς των μετὰ φρονήσεως καὶ τιμιότητος.

Στοχάζου ὅτι, ὅσα καὶ ἂν σοῦ συμβῶσιν, ὅλα διὰ τὸ καλὸν σου θὰ ᾔναι· ποτὲ νὰ μὴ ὀργίζῃσαι, ποτὲ νὰ μὴ πεισμώνῃς, ποτὲ νὰ μὴ μνησικακῆς, δηλ. νὰ μὴ ἐνθυμῆσαι τὸ κακόν, τὸ ὅποιον σοῦ ἔκαμαν, ποτὲ νὰ μὴ κλαίῃς· ἐκλάμβανε ὅλα ταῦτα ἐπὶ καλοῦ, ἔσω εὐγνώμων, ὅταν σὲ ἐπιπλήττωσιν, ὅταν σὲ τιμωρῶσι, καὶ μὴ παραπονησῇς ἀνοήτως, ὅτι θέλουσι τὸ κακόν σου· διότι διὰ τῶν σκληρῶν περιστασέων ἀσφαλιζει τις τὸ μέλλον του. Τοῦτο θὰ τὸ κατὰ βῆμα ἀργότερα.

(Ἔπεται συνέχεια).

ΟΙ ΔΕΡΒΙΣΑΙ.

Οἱ Δερβίται εἶναι μία τάξις Μωαμεθανῶν καλογῆρων. Τόσον δὲ ἀμαθεῖς εἶναι, ὥστε μίαν φοράν εἰς ἀπὸ τοὺς Δερβίταις τούτους ἠρώτησαν ἓνα Ἄγγλον πόσον μεγάλη εἶναι ἡ πόλις Ἀμερική. Ἄλλην λέξιν Ἀγγλικὴν ἀπὸ τὴν βρούμην δὲν γνωρίζουσιν.

Διὰ νὰ λάβῃτε δὲ ἰδέαν τινὰ περὶ τῆς ὀρησκείας των σὰς ἀναφέρω τὰ ἀκόλουθα.

Εἰς τοὺς τοίχους τοῦ δωματίου, ὅπου συναθροίζονται διὰ νὰ ἐκτελέτῃσι τὴν ὀρησκευτικὴν των τελετήν, κρέμονται ὀλόγουρα ξίφη, ἀκόντια, πριόνια, λαβίδες, ἀγκίδες, ἐπὶ τῶν

ὁποίων εἶναι γραμμένα ῥητὰ τοῦ Κορανίου, τὸ ὅποιον συνέγραψεν, ὁ Μωάμεθ ὁ θεμελιωτὴς τῆς Μωαμεθανικῆς ὀρησκείας. Ἐν τῷ μέσῳ δὲ τοῦ πατώματος εἶναι ἐστρωμένον δέρμα τίγρεως ἢ ἄλλου ζώου, ὅπου κάθηται ὁ ἀρχιδερβίτης καὶ ὀλόγουρά του εἰκοσιπέντε ἄνδρες, τινὲς ἐκ τῶν ὁποίων εἶναι νέοι καὶ λαμπρῶς ἐνδεδυμένοι· συνέρχονται δὲ ἐκεῖ καὶ ἄλλοι θεαταὶ Μωαμεθανοὶ κακῶς ἐνδεδυμένοι καὶ ἄθλιοι.

Κατ' ἀρχὰς κλίνουσι τὸ μέτωπον πρὸς τὴν γῆν, καὶ ἀρχίζουσι νὰ ψηθυρίζουσι τὴν προσευχὴν των ἢ μᾶλλον νὰ μουγγρίζουσι· καὶ ἐνῶ κάθηται κινουσι τὸ σῶμά των ἔμπροσθεν καὶ ὀπισθεν με αὐξανομένην ταχύτητα μέχρις οὗ τὸ μέτωπόν των ἐγγίσει τὸ ἔδαφος. Μετ' ὀλίγον ἢ κίνησις καὶ ὁ ὀρυγμὸς (εὐρλιασμα) αὐξάνουσιν ἔτι περισσότε-

ρον· οἱ ὀφθαλμοὶ τῶν ἀστράπτουσι φοβερὰν λάμψιν, τὸ στόμα τῶν ἀφρίζει, τὸ πρόσωπόν τῶν στρέφουσι πανταχόθεν μὲ διαφόρους φοβεροὺς μορφασμοὺς καὶ ὁ ἰδρῶς τρέχει ποταμηδὸν ἀπὸ τὰς παρειάς τῶν (μάγουλα), ἐνῶ δρύνονται βροντοφώνως λέγοντες· «'Αλ-λά χου! Λά-ίλ λά-ίλ, ἔ ἀλ-λάχ!» ὡς ἐὰν εὐρίσκετό τις εἰς σπήλαιον ἀγρίων θηρίων. Καὶ ποτὲ μὲν ἀνασηκώνονται καὶ κáθηνται πάλιν κτυπῶντες τὰ ὀπίσθιά τῶν ἐπὶ τοῦ ἐδάφους, ποτὲ δὲ ἀνατινάσσουσι τὰς χεῖράς τῶν ἀπροσέκτως εἰς τὸν ἀέρα, καὶ ἄλλοτε πίπτουσι σπασμοδικοὶ κατὰ γῆς, καὶ δλόκληρον τὸ σῶμά τῶν σπαράσσει. Εἶναι ἄράγε ἄνθρωποι αὐτοί; Εἶναι ταῦτα θρησκευτικὴ λατρεία; Κάλλιον δύναται τις νὰ τοὺς ὑποθέσῃ δαιμονισμένους.

Ἡ τάξις αὐτῆ τῶν Δερβισῶν (διότι εἶναι καὶ ἄλλαι τοιούτων) φοροῦσιν ἐν μακρὸν φόρεμα πράσινον, καὶ ἓνα ἐλαιόχρουν χιτωνίσκον· ἐξαπλώνοντες δὲ τὰς χεῖράς τῶν, ἀρχίζουσι νὰ περιστρέφονται ἐπὶ τοῦ ἐνὸς ποδὸς μὲ τόσῃν δύναμιν καὶ ταχύτητά, ὡς ἀδράκτιον. Γενικῶς κρατοῦσιν εἰς τὴν ἀριστέραν χεῖρα εἶδος πινακίου, ὅπου θέτουσι τὴν διδομένην εἰς αὐτοὺς ἐλεημοσόνην ὑπὸ τῶν ἀνθρώπων, διότι ζῶσιν ἀπὸ τοιαύτης βοήθειας.

Ἐποῖαν ἰδέαν δύναται νὰ ἔχωσιν αὐτοὶ περὶ Θεοῦ; Εἰς ποῖον ἀρέσκει τοιαύτη λατρεία;

Ο ΚΑΤΑΜΗΝΥΤΗΣ ΣΚΥΛΟΣ.

Ἐνῶ μίαν ἡμέραν ὁ Πύρρος, ὁ βασιλεὺς τῆς Ἠπείρου ἦτο εἰς τὸ κυνήγιον, διέβαινεν ἀπὸ ἐν πολλὰ πικρὸν δάσος, καὶ παρετήρησε τὸ πτώμα ἐνὸς φονευμένου ἀνθρώπου, πλησίον δὲ αὐτοῦ σκύλον, ὁ ὁποῖος ἐξέβαλλε θλιβερά οὐρ-

λιάσματα. Ὁ βασιλεὺς ἐπρόσταξε νὰ θάψωσι τὸ λείψανον τοῦ νεκροῦ ἐκείνου, καὶ μὲ πολλὴν δυσκολίαν ἔλαβε τὸν σκύλον μαζὺ του, διότι δὲν ἤθελε ν' ἀναχωρήσῃ ἀπὸ τὸν τόπον ἐκεῖνον, ὅπου ἦτο ὁ κύριός του. Ὁ βασιλεὺς περιέργος νὰ μάθῃ τίς ἐπραξε τὸ φρικτὸν ἐκεῖνο ἀμάρτητα τοῦ φόνου, τὸ ὁποῖον ἀπαγορεύει ὁ Δεκάλογος, ὁ δοθεὶς ὑπὸ τοῦ Θεοῦ εἰς τὸν Μωϋσῆν ἐπάνω εἰς τὸ ὄρος Σινᾶ ἐν τῷ μέσῳ ἀστραπῶν καὶ βροντῶν, καὶ γραμμένος εἰς δύο πλάκας, ἐξέδωκε προσταγὴν νὰ ζητήσωσι τὸν φονέα παντοῦ, διὰ νὰ τὸν ἀνακαλύψωσι καὶ τὸν τιμωρήσῃ ὅπως τοῦ ἐπρεπεν. Ὅπου καὶ ἂν ἐζήτησαν τὸν ἐνοχον ἐστάθη ἀδύνατον νὰ τὸν εὔρωσι καὶ τὸ ἐγκλημα ἐλησημονήθη σχεδόν, ἀφοῦ παρῆλθε πολὺς καιρὸς.

Ἄλλὰ μίαν τῶν ἡμερῶν, ἐνῶ ὁ βασιλεὺς ἔκαμνεν ἐπιθεώρησιν τῶν στρατευμάτων του αἰφνης ὁ σκύλος, ὁ ὁποῖος ἦτο ἔκτοτε ἀχώριστος σύντροφος τοῦ βασιλέως, γαυγίζει, ὀρμᾷ ὡς μανιώδης, περιστρέφεται πλησίον τοῦ φονέως τοῦ πρῶην κυρίου του καὶ, ἐπιστρέφων εἰς τὸν Πύρρον, φαίνεται ὅτι διὰ τῶν γαυγισμάτων του ἐδείκνυεν αὐτόν. Ὁ βασιλεὺς ἐκπλαγείς διὰ τὴν λύσσαν ταύτην τοῦ σκύλου, ἤρχισε νὰ ὑποπτεῖται ἓνα τῶν στρατιωτῶν του, ὁ ὁποῖος συλληφθεὶς παρευθὺς καὶ ἐξετασθεὶς, ὠμολόγησε τὸ ἐγκλημά του καὶ ἔλαβε τὴν ἀνήκουσαν τιμωρίαν.

Ο ΕΞΗΜΕΡΩΘΕΙΣ ΛΥΚΟΣ.

Μεταξὺ ὄλων τῶν ἀγρίων καὶ σαρκοβόρων θηρίων, παιδία μου, ὑπάρχουσι πολλὰ, τὰ ὁποῖα δύναται κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἦττον νὰ ἐξημερωθῶσι καὶ νὰ ἐξοικειωθῶσι μὲ ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι τοὺς χορηγοῦσι τροφήν καὶ περι-

ποίησιν. Ἄλλα ποῖος πιστεύει, ὅτι καὶ ὁ λύκος, τὸ αἱμοδόρον αὐτὸ θηρίον, δύναται ν' ἀποβάλῃ τὴν θηριώδη φύσιν του καὶ νὰ αἰσθανθῇ ὑπέρμετρον κλίσιν καὶ ἀγάπην πρὸς ἄνθρωπον; Καὶ ὁμως τὸ ἀκόλουθον παράδειγμα μᾶς ἀποδεικνύει, ὅτι ἡ θέλησις καὶ ἡ ἐπιμονὴ τοῦ ἀνθρώπου τὰ πάντα κατορθώνει διὰ τοῦ καλοῦ τρόπου.

Εἰς τὴν Γαλλίαν εἶχε τις ἀναθρέψει ἓνα λύκον ὡς σκύλον, καὶ τόσον προσοικειώθη μὲ τοὺς ἀνθρώπους τῆς οἰκογενείας, ὥστε ἐπαιξε μὲ αὐτοὺς χωρὶς νὰ τοὺς προξενῇ κανένα φόβον. Πρὸς τὸν κύριόν του ὁμως εἶχε μεγάλην κλίσιν· διότι παντοῦ τὸν παρηκολούθει, ἐδείκνυε τὴν λύπην του, ὅτε ἐκεῖνος ἔλειπεν, ὑπῆκουεν εἰς τὴν φωνὴν του, πάντοτε ὑπετάσσετο εἰς αὐτὸν ἀδιστακτως, καὶ τέλος πάντων δὲν διέφερε διόλου ἀπὸ τὰ ἡμερώτερα κατοικίδια ζῶα, τὰς δριθίας δηλαδή, τὰς νήσας (πάπιας) κτλ. Δυστυχῶς ὁμως ὁ κύριός του ἀναγκασθεὶς νὰ ταξειδεύσῃ ἐδώρησε τὸ ζῶον τοῦτο εἰς τὸν βοτανικὸν κήπον καὶ τὸ ἔβαλαν εἰς τὸ θηριοτροφεῖον, τούτέστι εἰς τὸ μέρος ὅπου φυλάττουσι καὶ τρέφουσι πάμπολλα ἄγρια ζῶα, ὡς λέοντας, πάνθηρας, λεοπαρδάλεις καὶ ἄλλα τοιαῦτα.

Τὸ ταλαίπωρον ζῶον ἀφοῦ ἐκλείσθη εἰς τὸ κλωβίον του, ἐφαίνετο περίλυπον καὶ δὲν ἤθελε νὰ φάγῃ τίποτε. Ἐν τούτοις ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἐσυνείθισε τοὺς νέους του φύλακας καὶ ἐφαίνετο, ὅτι ἤρχιζε νὰ λησμονῇ τοὺς ἀρχαίους του φίλους· ἀλλ' αἰφνης ὁ κύριός του μετὰ δεκκοκτῶ μηνῶν ἀπουσίαν ἔρχεται, καὶ μόλις ὁ λύκος ἤκουσε τὴν ὀμιλίαν του, εὐθὺς ἀνεγνώρισεν αὐτὸν μετὰ τοῦ πλήθους, καὶ ἔδειξε τὴν μεγάλην του χαρὰν διὰ τὴν ἐπάνοδον τοῦ κυρίου του κάμων διάφορα κινήματα καὶ ἐκβάλλων κραυγὰς. Σὰς βεβαιῶν, φίλτατοι παῖδες, ἦτο περίεργον πρᾶγ-

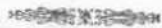
μα νὰ βλέπῃ τις ἓνα λύκον, ἀφοῦ τὸν ἐξέβαλον ἀπὸ τὸ κλωβίον, νὰ τρίβεται ἐπάνω εἰς τὸν κύριόν του, νὰ τοῦ λείχη τὰς χεῖρας καὶ τὸ πρόσωπον, ὡς ἐάν ἦτο σκύλος, ὁ ὁποῖος ἐχωρίσθη ἀπὸ ἀγαπητὸν κύριον πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν.

Δὲν παρῆλθεν ὁμως πολὺς καιρὸς καὶ ὁ κύριός του ἠναγκάσθη νὰ ἀναχωρήσῃ καὶ πάλιν, καὶ ἡ δευτέρα αὕτη ἀπουσία ἐγένεεν αἰτία βαθυτέρας λύπης εἰς αὐτόν. Ἄλλ' ὁ καιρὸς τοῦ διεσκέδασε τὰς θλίψεις του, καὶ ἔκτοτε παρῆλθον τρία ἔτη, κατὰ τὰ ὁποῖα ἐπέρνα τὰς ὥρας του εὐαρέστως μὲ ἓνα μικρὸν σκύλον, τὸν ὁποῖον τοῦ εἶχον δώσει ὡς σύντροφον. Ἀφοῦ παρῆλθεν ἱκανὸς καιρὸς, ὥστε καὶ ὁ πιστότερος σκύλος ἠδύνατο νὰ λησμονήσῃ τὸν φίλον του, ὁ κύριος τοῦ λύκου ἐπανῆλθεν. Ἦτο ὁμως τότε ἑσπέρα καὶ αἱ θύραι ἦσαν κεκλεισμέναι· καὶ ἐνῶ δὲν ἠδύνατο νὰ διακρίνῃ διὰ τῶν ὀφθαλμῶν, ἡ φωνὴ ὁμως τοῦ ἀγαπητοῦ του κυρίου ἦτο ἐντετυπωμένη εἰς τὴν καρδίαν του, καὶ εὐθὺς ἀφοῦ τὸν ἤκουσεν ὀμιλοῦντα τὸν ἀνεγνώρισε καὶ τοῦ ἀπεκρίθη διὰ κραυγῶν, αἱ ὁποῖαι ἐδείκνυον τὴν μεγάλην του ἐπιθυμίαν διὰ νὰ τὸν πλησιάσῃ. Ἀφοῦ δὲ ἐσηκώθη τὸ ἐμπόδιον, τὸ ὁποῖον τοὺς ἐχώριζε, τὸ ζῶον ἔδραμε πρὸς αὐτόν, ἔβαλε τοὺς δύο ἐμπροσθίους πόδας ἐπὶ τῶν ὤμων τοῦ κυρίου καὶ ἐχάδευσεν αὐτόν πολλὴν ὥραν· ἀλλ' ὅσῃ περιποίησιν καὶ ἀγάπην ἐδείκνυε πρὸς τὸν ἀρχαῖόν του φίλον, τόσον φοβερός ἐφαίνετο εἰς ἐκείνους, ὅτινες ἤθελον νὰ τὸν πλησιάσωσι· καὶ εἰς αὐτοὺς ἀκόμη τοὺς φύλακὰς του, πρὸς τοὺς ὁποῖους πρότερον ἐδείκνυε μεγίστην ἀγάπην, τώρα ἐπρόβαλε τοὺς τρομεροὺς ὀδόντας του.

Ἄλλὰ τὴν τόσον ὑπερβολικὴν χαρὰν διεδέχθη βαθεῖα καὶ σκληρὰ θλίψις. Ὁ ἀποχωρισμὸς ἔπρεπε νὰ λάβῃ χῶ-

ραν και πάλιν, και τώρα ο λύκος ἔγεινε κατηφής και ἀμετάτρεπτος εἰς τὴν θλίψιν του. Δὲν ἤθελε νὰ φάγη διόλου, αἱ τρίχες του ἀνωρθώθησαν, ὡς τοῦτο συμβαίνει εἰς τὰ ζῶα, τὰ ὁποῖα ἀββώστουσι, και ἐν διαστήματι ὀκτῶ ἡμερῶν ἔγεινεν ἀγνώριστος· ὄθεν και φόβος ὑπῆρχε μήπως ἀποθάνῃ. Ἐν τούτοις ἀνέλαβε τὴν ὑγείαν του, οἱ φύλακές του ἠδυνήθησαν νὰ τὸν πλησιάσωσιν, ἀλλ' οὐδένα ἄλλον ἤθελε νὰ τὸν χαδεύσῃ ἢ νὰ τὸν πλησιάσῃ, και εἰς τοὺς ξένους ἀπεκρίνετο μὲ ἀπειλάς.

Παρατηρήσατε, παιδιά μου, πόσον και αὐτὰ τὰ ἄγρια και αἰμοδόρα θηρία αἰσθάνονται τὴν εὐεργεσίαν, τὴν ὁποίαν κάμνει τις εἰς αὐτὰ, και πόσῃ εὐγνωμοσύνην δεκνύουσιν εἰς τοὺς εὐεργέτας των! Ἄρα γε, ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος, ὁ ὁποῖος εὐεργετούμενος φαίνεται ἀγνώμων, δὲν εἶχαι χειρότερος τῶν ἀλόγων θηρίων, και πολὺ ἀξιοκατάκριτος διὰ τὴν ἀχαριστίαν του; Ὡ! εἶμαι βέβαιος, ὅτι αἰσθάνεσθε μεγίστην ἀποστροφὴν πρὸς τοὺς τοιοῦτους ἀνθρώπους, και εὐχομαι νὰ μὴ ὑποπέσητέ ποτε εἰς τόσον φρικτὸν ἐγκλημα!

ΚΑΤΟΙΚΙΑΙ ΤΩΝ ΚΙΝΕΖΩΝ. (συνέχεια)

Περὶ τοῦ διαδρόμου, τῆς αἴθουσας τῆς ὑποδοχῆς και τοῦ ἐστιατορίου.

Διὰ νὰ ἐννοήσητε, παιδιά μου, κάλλιον ὅ,τι μέλλω νὰ σᾶς εἶπω, πρέπει νὰ σᾶς ἐξηγήσω πρότερον τὰς λέξεις, διάδρομος και πῆδαξ ἢ ἀναβρυτήριον. Ὅταν ἐμβαίνωμεν εἰς τὰς μεγάλας οἰκίας, αἱ ὁποῖαι ἔχουσι πολλὰ δωμάτια, ἀπαντῶμεν κατ' ἀρχὰς ἐν χώρισμα, διὰ τοῦ ὁποῖου μεταβαίνομεν εἰς τὰ λοιπὰ δωμάτια· αὐτὸ τὸ πρῶτον χώρισμα ὀνομάζεται διάδρομος· πῆδακες δὲ ἢ ἀναβρυτήρια ὀνομάζονται αἱ βρύσεις ἐκεῖναι, τῶν ὁποίων τὸ ὕδωρ πηδᾷ ὑ-

ψηλὰ ἀπὸ μίαν στήλην μαρμάρινον και χύνεται εἰς δεξιαμενὴν ἐπίσης μαρμάρινον, εἰς τὸ μέσον τῆς ὁποίας ἴσταται ἡ στήλη· πῶς δὲ πηδᾷ τὸ ὕδωρ ὑψηλὰ, θέλετε τὸ μάθει, ὅταν προχωρήσητε εἰς μεγαλειότερα μαθήματα.

Λοιπὸν ὅταν ἐμβαίνωμεν εἰς καμμίαν πλουσίαν οἰκίαν τῶν Κινέζων, ἀπαντῶμεν κατ' ἀρχὰς τὸ χώρισμα ἐκεῖνο, (τὸ ὁποῖον πρὸ ὀλίγου ὠνομάσαμεν διάδρομον), ἐν τῷ μέσῳ τοῦ ὁποῖου ὑπάρχει ἀναβρυτήριον ἢ πῆδαξ μὲ τὴν δεξιαμενὴν, ὅπου πλέουσιν ἰχθύες πολλοὶ χρώματος χρυσοῦ και ἀργυροῦ. Οἱ τοῖχοι τῆς οἰκίας εἶναι σκεπασμένοι μὲ μεταξωτὸν ὕφασμα, τὸ ὁποῖον εἶναι καταστόλιστον μὲ παροιμίας ἐνὸς περιφήμου φιλοσόφου τῶν Κινέζων Κομφικίου ὀνομαζομένου και ἄλλων σοφῶν ἀνδρῶν. Τὸ δὲ ἔδαφος εἶναι ἀπὸ κέραμον ὑαλίτην (φαρφουρί), ἐπὶ τοῦ ὁποῖου τὸν χειμῶνα στρώνουσι τάπητας πολυτελεῖς και πολυτίμους· ἀναμέσον δὲ τῶν καθηκλῶν εὐρίσκονται γάστραι μεγαλοπρεπεῖς μὲ ἄνθη εὖσσμα και σπάνια.

Ἄπὸ τὸ ἐν μέρος τῆς μεγαλοπρεποῦς τρύτης παρόδου εὐρίσκεται τὸ δωμάτιον τῆς τραπέζης ἢ τὸ ἐστιατόριον, τοῦ ὁποῖου τὰ ἐπιπλα συνίστανται εἰς μίαν μεγάλην τράπεζαν ἐν εἴδει σιδηροῦ ἵππου, εἰς καθήκλας τινὰς και εἰς πολλὰς ἀγγειοθήκας. Ὑπάρχει δὲ και μεγίστη εὐρυχωρία διὰ νὰ μὴ δυσκολεύωνται οἱ ὑπηρεταὶ εἰς τὰς ἐργασίας των, και οἱ θαυματοποιοὶ ὅταν παρασταίνωσι διάφορα διασκεδαστικὰ θεάματα. Ἄπὸ δὲ τὸ ἄλλο μέρος τῆς παρόδου ὑπάρχει ἡ αἴθουσα τῆς ὑποδοχῆς, ὅπου ὁ οἰκοδεσπότης ἐπιδεικνύει τὴν πολυτελείαν του μὲ μεγίστην ἀφθονίαν. Ἐκεῖ βλέπει τις τραπέζας ἀπὸ ξύλον τριανταφυλλιάς ἢ καφορᾶς· αἱ πεταλοῦσαι και τὰ ἄλλα πτηνά, και τὰ ἄνθη, εἶναι μὲ μεγίστην ἐπιτηδειότητα ἐσκαλισμέ-

να ἐπάνω εἰς αὐτάς τὰς τραπέζας· τόσον δὲ θαυμασίως εἶναι σχεδιασμένα καὶ χρωματισμένα, ὥστε πολλάκις ἀπατάται τις ἐκλαμβάνων αὐτὰ ὡς ἀληθῆ.

Ὅταν δὲ οἱ ἄνδρες καθήσωσιν ὁλόγυρα εἰς μίαν ἐξ αὐτῶν τῶν τραπέζων διὰ νὰ συνδιαλεχθῶσι, κρεμῶσιν ὁλόγυρά των παράπετάσματα μεταξωτά, ὥστε καὶ αἱ γυναῖκες νὰ δύνανται νὰ πλησιάζωσι καὶ ν' ἀκροάζωνται χωρὶς ἐκεῖνοι νὰ τὰς βλέπωσιν. Ὑπάρχουσι δὲ καὶ ἄλλαι μικραὶ τράπεζαι τετράγωνοι, ἔμπροσθεν τῶν ὁποίων καθήμενοι ἀνὰ δύο ἐκ τῶν προτκεκλημένων, καπνίζουσι, μαστῶσιν ἐν εἶδος φυτοῦ, τὸ ὁποῖον ὀνομάζουσι βέταλον, καὶ πίνουσι καφέν. Ἄλλ' ὁ ὠραιότερος στολισμὸς τοῦ μέρους τούτου, εἶναι αἱ λυχνίαι, αἱ ὁποῖαι κρέμανται ἀπὸ τὴν χρυσοσκάλιστον ὀροφήν. Αἱ λυχνίαι αὐταὶ κατεσκευασμέναι συνήθως ἀπὸ μάργαρον (σελέφι), περὶ τοῦ ὁποίου ἄλλοτε θὰ σῶς λαλήσω, ἀπὸ κέρατον ἢ ἀπὸ χρωματιστὰ ὑαλῖα μὲ ὠραίας εἰκονογραφίας, εἶναι περικεκοσμημέναι μὲ πελεκητὸν κρῖσταλλον, τὸ ὁποῖον ἀφίνει θαυμασίαν ἐντύπωσιν. Ἐνίοτε αἱ λυχνίαι αὐταὶ ἔχουσι φεγγίτας ἀπὸ μέταξαν, ἀπὸ τοὺς ὁποίους κρέμανται κρόσσια καὶ ταινίαι μεγάλαι, καὶ τοιοῦτοτρόπως παριστῶσιν ἐξάριτον καλλοπισμόν·

(ἔπεται τὸ τέλος)

Αἱ συνδρομὴ πέμπονται διὰ Ταγματικοῦ Γραμματείου εἰς τὸν ἐκδότην Μ. Δ. Σακκώβραφον.

Οὐδεμία συνδρομὴ πληρῶνεται ἄνευ ἀποδείξεως τοῦ ἰδίου ἐκδότου.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ.

1. Ὁ Κατακλυσμὸς. — 2. Ὁ Κύριος Ἀλτερόντης ἐκθέτει εἰς τὸν Παῦλον ποῖα εἶναι τὰ καθήκοντα τοῦ μαθητοῦ τέχνης τινός. — 3. Οἱ Δερβίται μετὰ εἰκονογραφίας. — 4. Ὁ καταμνηστὴς σκύλος. — 5. Ὁ ἐξημερωθεὶς λύκος. — 6. Κατοικίαι τῶν Κινέζων.
